

Ændringsforslag.

Af socialministeren, tiltrådt af udvalget:

Til § 2.

1) I stk. 1, 2. og 3. linje, ændres „amtsrevalideringskontorer“ til: „revalideringscentre“.

Til § 3.

2) I stk. 3, 2. punktum, ændres „amtsrevalideringskontorerne“ til: „revalideringscentre“.

Til § 4.

3) I stk. 2, 1. punktum, ændres „amtsrevalideringskontorerne“ til: „revalideringscentre“.

Til § 5.

4) Stk. 3 affattes således:

„For at opnå tilskud eller lån i henhold til stk. 1 eller 2 skal vedkommende institution eller foranstaltning godkendes af socialministeren efter forhandling med samordningsudvalget vedrørende revalidering. Ved sagens behandling i samordningsudvalget skal der foreligge en udtalelse fra vedkommende amtsrevalideringsudvalg, afgivet efter samråd med revalideringscentret.“

5) Efter stk. 4 indsættes som nyt stk. 5:

„Den del af driftsudgifterne, der i henhold til godkendelsesvilkårene, jfr. stk. 4, måtte være fastsat som den kommunale andel — dog ikke ud over $\frac{2}{10}$ af institutionens eller foranstaltningens samlede nettodriftsudgifter — fordeles mellem vedkommende opholdskommuner, jfr. lov om offentlig forsorg § 60, nr. 2, og § 61, i forhold til antallet af opholdsdage.“

Bemærkninger.

Til nr. 1, 2 og 3.

De foreslåede ændringer er konsekvenser af ændringsforslag nr. 15.

Til nr. 4.

Ved ændringen fastslås den forretningsgang, der skal følges ved behandlingen af ansøgninger om støtte til revalideringsinstitutioner.

Til nr. 5.

Det er anset for ønskeligt, at der tilvejebringes klare regler, hvorefter de kommuner, fra hvilke revalidenter optages på en efter forslaget § 5 godkendt institution, deltager i den andel af driftsudgifterne, der ved godkendelsen måtte blive fastsat som den kommunale andel, jfr. forslaget § 5, stk. 4. Ved den foreslåede formulering sikres det, at en sådan fordelingsordning automatisk træder i funktion, når en person på den i godkendelsesvilkårene foreskrevne måde optages på institutionen, således at revalideringens iværksættelse ikke forsinkes ved uklarhed om betalingsspørgsmålet. De pågældende opholdskommuners betalingspligt foreslås begrænset til højst $\frac{2}{10}$ af nettodriftsudgifterne, den samme brøkdel, der